

Spominski poklon
slovenskemu
partizanskemu pesniku
ob 70. obletnici smrti

K A J U H

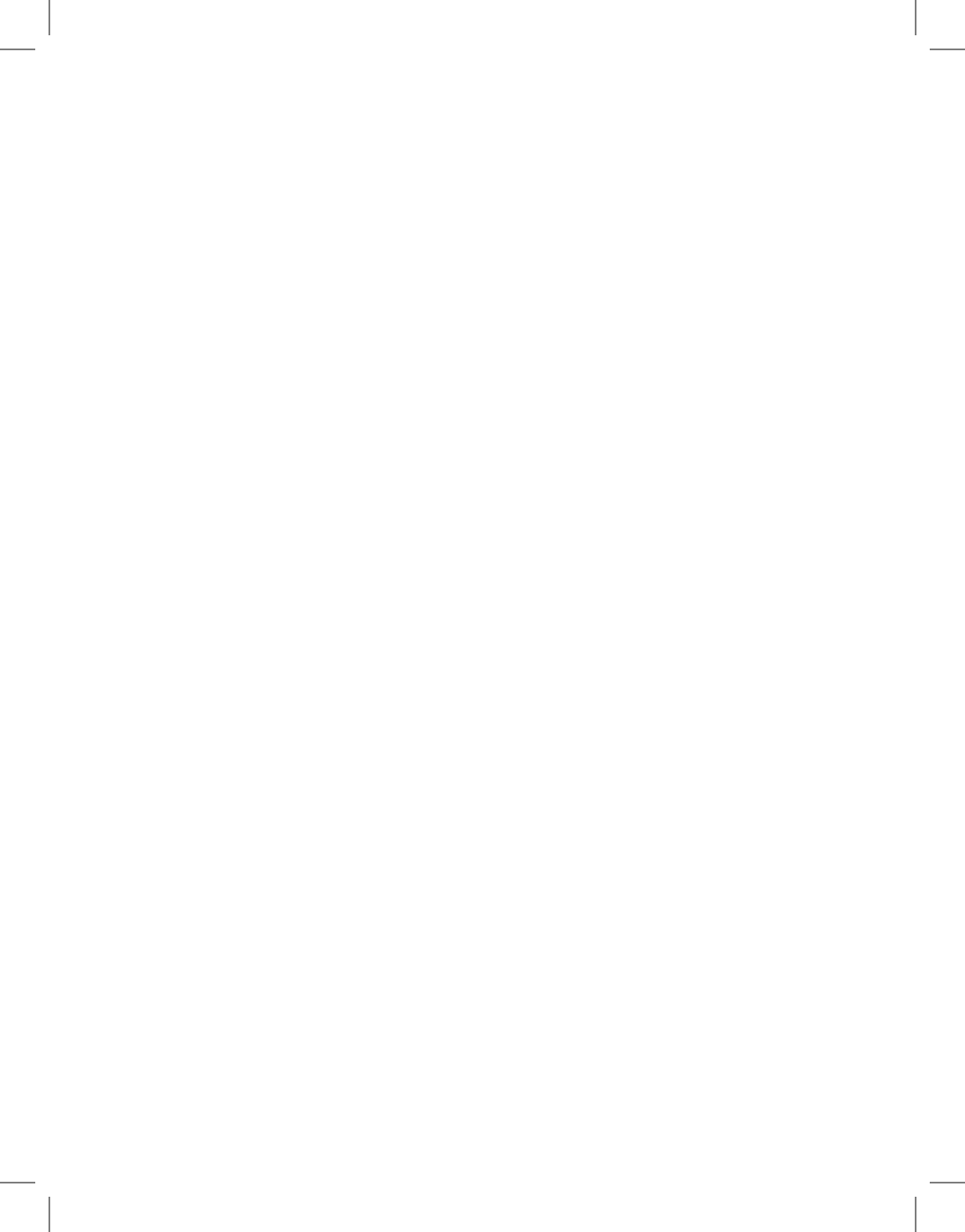

1944

2014

P E S M I

Mestna občina Velenje
Območno združenje borcev za vrednote NOB Velenje
Ustanova Velenjska knjižna fundacija

KAJUH PESMI

1944

Izdal Propagandni oddelek
Glavnega štaba NOV in POS

2014

Izdala Ustanova Velenjska
knjižna fundacija

Prina

K a j a h

P R I S M I

*Stafordski posevelo Prina
je rajskije
v. 7. 1913
majal*

IZDANO OB TRILETNICI
S V E T E
DOMOVINSKE VOJNE
NARODOV JUGOSLAVIJE
O B S T R A N I
VELIKIH ZAVEZNIKOV

SPOMINSKI POKLON
S L O V E N S K E M U
P A R T I Z A N S K E M U
P E S N I K U
OB 70. OBLETNICI SMRTI

N a š a p e s e m

Moja pesem ni le moja pesem,
to je boj vseh nas!
Moja pesem ni le moja pesem,
to je krik vseh nas!

Biti mlad v teh težkih časih,
to se pravi,
brez mladosti biti mlad,
zreti starega sveta propad,
skrivati premnogo nad,
to se pravi biti mlad ...

Pa je vendar sreča biti mlad,
biti mlad in poln nad!

*

P o m l a d n a

Ob starem mlinu blizu borov nizkih
ni več vetrov in rež ledenih,
zametov ni in stez sneženih,
izginil led s koles je mlinskih.

Od mlina blatna pot v dolino vodi,
nad njo se bele breze pno v nebo,
ob brezah belih reže plug zemljo,
za plugom kmet v razoru hodi.

Samoten, tih poslušam vetra melodijo,
harmonik glas je čuti vmes,
voda pomladnih slišim simfonijo
in v mislih zrem brezmejnih rek sinjino,
ki bodo kmalu čez in čez
preplule zdanjih dni temino ...

*

J e s e n s k a

Še pomnite, tovariši,
kako bilo je slehernó jesen,
kako smo verovali v tistih dneh:
spomladi se vzdramilo bo v ljudeh!?

Tako smo vselej hrepeneli,
brez hrepenenja ne bi doživeli
jeseni, ki prihaja zdaj,
jeseni, ki ni naša
in vendar naša bolj ko vse dozdej.

Od vsepovsod:
z gora, gozdov,
s porušenih domov
in iz grobov

kriči:
Zaupajte, tovariši, verujte!
V jeseni tej ni hrepenenje kalna voda,
kot divji, hrzajoči konj
prihaja k nam svoboda!

*

L j u b e z e n s k e

Čeprav tako je, kot bi sonce
zamrznilo,
čeprav so živci nam izogleneli
in mi srce je otrpnilo,
te ljubim bolj,
kot bi te mogel še ljubiti kdaj.
Poglej,
ni malo naših,
nas je brez števila,
in vendar si le ti rešila,
da ni v potoke malodušja
se vsa mi kri prelila.
Zato te čutim v sebi bolj živó,
kot bi te mogel še čutiti kdaj,
zato ti pojem pesem o ljubezni
zdaj,
ko moral bi na glas rjoveti
in penast ko žival besneti ...

P. S.

A vendar nisem mogel v srcu
te-le pesmi streti!

*

II

Ne bo me strlo to,
da ni te več ob meni,
še više dvignil sem glavo,
še bolj mi v prsih je zavrelo,
še bolj po žilah zakipelo ...

Ti sama veš,
kako mi je hudo,
in ker te ljubim,
prav zato
sem stisnil pest
še bolj krepko ...

A kadar bo drugačen svet,
se vrneš
čisto, čisto moja,
če pa tedaj
me več ne bo,
vzravnaj
kot jaz sedaj glavo,
saj vem,
kako ti bo hudo.

*

III

Preveč je sreče v srcu mojem,
morda bom spet v objemu tvojem,
in žalosti je v njem preveč,
morda ne bom te videl več.

IV

Sanjala si o vrtnicah rdečih,
ki da sem jih v zapor poslal
in poleg sporočilo dal,
da pridem kmalu za teboj.

Bile so sanje, draga moja,
in vendar - koliko resnice v njih ...
Vsak dan pošiljam vrtnice rdeče,
pošiljam tebi kapljice krvi,
iz mojega srca krvi rdeče bolj
od vrtnic.

In v tvojem srcu naj ta kri
kot lep spomin na mé živi,
tedaj, ko boš najbolj trpela,
te bo v imenu mojem grela.

V

Bosa pojdiva, dekle, obsorej,
bosa pojdiva prek zemlje trpeče,
sredi razsanjanih češnjevih vej
sežem ti nežno v dlani koprneče.

Beli so, beli so češnje cvetovi,
temni, pretemni so talcev grobovi.

Kakor ponosni galebi nad vodo,
taki so pali za našo svobodo.

Bosa pojdiva, dekle, obsorej,
bosa pojdiva med bele cvetove,
v krilo nalomiva češnjevih vej,
da jih poneseš na talcev grobove.

*

VI

Samo en cvet, en češnjev cvet,
dehteč in bel
odlomi, moja draga!
Ne bom ga za klobuk pripel,
ne bom ga v gumbnico si del,
odlomi ga, odlomi, draga!

Jaz bom ljudem poslal ta cvet,
vsakomur, ki na križ pripet
trpi v pomladi tej ...
In glej, ta drobni češnjev cvet
bo v njih izbrisal malodušja sled
in spet razžaril tožni jim pogled.

Samo en bel, en češnjev cvet
odlomi, moja draga,
saj veš, kako vsak tak pozdrav
človeku za rešetkami pomaga.

*

VII

Še veš, ko si prinesla mi jasmin
in rekel sem: To cvet je bolečin.
A ti, kot da bi mi verjela,
si moje roke v svoje vzela
in plaho, plaho zadrhtela.
Potem si k meni se sklonila
in kot v slovo me poljubila.

Kako si prav tedaj slutila ...

Zdaj čakaš za rešetkami vsak dan,
kdaj v tvojo denem svojo dlan,
kot takrat, ko je cvel jasmin,
le brez strahu in bolečin.

*

VIII

Vem, dekle, v večerih je najhuje,
čelo deneš na rešetke križ,
po svobodi bolj ko kdaj hlepiš
in v skrbeh za mé v temo strmiš.

Jaz sem vsak večer pod drugo streho,
tu, kjer spim nocoj, je oče spal,
oče, ki v gorah za nas je pal.
Vsako noč, predraga,
fant tvoj v drugi hiši spi ...
V sleherni od teh noči
se po nebesu ozri,
tamkaj, ko da svod gori,
zvezda rdeča kakor kri
v znamenje teh dni blesti,
tam se bodo srečale
najine oči.

*

P o t i s o č l e t i h

Let tisoč in ne samo tisoč,
dva tisoč, še delj in še delj
smo hlepeli, hlastali po tebi,
ti leto poslednjih računov
in prvih sadov.

Ti, ki so v srcih te sužnji nosili,
ti, ki tlačani so zate se bili
in ki o tebi smo vsako jesen govorili,
vsako jesen, ko je svet bil prav tak
ko grobišče,
takrat smo si mislili:
kmalu nas sreča in pomlad obišče!

To leto bo naše in naša bo letos pomlad,
prišla bo tako, kot prišla je enkrat,
a vendar drugače.
O - s cvetjem, a s puško na rami,
letos bo v boju prišla,
in s kosami,
s katerimi bomo plevel pokosili,
z rokami prišla bo, ki z njimi
iz kamenja bomo gradili,
iz kamenja tega sveta,
ki letos ga bomo zrušili.

Zato bo to leto le naše,
in naša bo letos pomlad!

S l o v e n s k a p e s e m

Samo milijon nas je,
milijon umirajočih med mrličih,
milijon, ki pijejo mu kri biriči,
en sam milijon,
ki ga trpljenje krotoviči
in vendar ga nikoli ne uniči!

Nikoli in nikdar!

Zato ker nismo trhle bilke,
ki po toči ovené,
ker mi nismo le številke,
smo ljudje!

Edino hlapci cvilijo ponižno
kako psi
in lajajo, da nas je malo,
da bi v uporu vse pobralo ...

O, če ljudi bi ne bilo pri nas,
ljudi, ki ne ubogajo na vsak ukaz,
tedaj bi nas že kdaj odnesel plaz.

Tako pa še živimo,
čeprav nas je milijon samo,
zdahnili bi, da ne trpimo
z uporno, dvignjeno glavo!

P r e d v e l i k i m r o j s t v o m

Premnogo mater je izdahnilo na porodu,
ki so življenje dajale narodu.
Premnogo jih v solzah je zaihtelo:
"Čeprav umrem, saj dete bo živel!"

Tako umiramo zdaj mi,
ki v nas življenje se poraja,
in vsak mrtvak v ta mrak
kriči: Upri, upri se, raja!

Težko, težko nam je umreti,
ker čas je v nas, ki zdaj ga še ni,
ker slišimo otroka, ki že diše.

Zato nam je tako težko,
a vendar je vsakdo kot mati
pripravljen sebe žrtvovati.

*

S o v j e t s k i m h e r o j e m

V solzàh navdušenja, tovariš,
glavo skloni,
pred silnimi mrličì se pokloni,
pred silnimi, pred padlimi titani,
ki v njih bilo je, kar se v nas budi,
ki v smrt so za življenje šli,
preverjeni, da ni nazaj poti.

Heroji,
v src milijonih vaša kri kipi,
in titanstvo vaše
nam preplulo je kosti,
vi ste z nami,
z vami smo mi vsi,
ki po stoletjih ko kakteji
rdeči cvet iz nas je vzknil
in v čaši svoji

Boj

Upor

rodil.

*

Z a p l e n j e n o p i s m o
s f r o n t e

Ne bom vsegà vam pisal, ker ne smem,
ne smem in časa ni, preveč je klanja,
po trideset umre jih dan za dnem
brez križev, krst, molitev in jokanja.

A mi, kar nas je živih še ostalo,
smo kakor norci, brez srca,
ki jim življenje je le dvoje dalo:
hudičev strah in upanje brez dna.

Zakaj se koljemo, zakaj trpimo,
o tem pri nas nikdar ne govorimo.
Zatrli misli so in čustva v nas ...
Končujem. Težka noč je legla na vojake,
strahotno piha veter čez mrtvake,
čez njih krvavi, blede obraz.

*

P a r t i z a n o v o s l o v o

Večer je. V breze veter se zaganja,
tovariši so že odšli naprej,
samá sva sredi teh samotnih vej.

Z menoj, deklè, si žalost vso
 nosila,
ah, kdo bo nosil žalost zdaj ...
Z menoj si boli in radost delila,
ah kdo, kdo jih delil bo zdaj?

Še dosti, dosti bi povedal,
a vse besede v prsih mro,
samo še to: da rad pogledal
poslednjič v tvoje bi oko.

A zdaj odidi, pojdi zdaj domov,
žrtvuj se in ne straši se grobov,
če vrnem, vrnem se, ko svet bo nov!

*

V s l o v e n s k i h v a s e h

Vsak večer z mrtvaškim prtom
hiše - okostnjake mrak pregrne,
vsak večer med razvaline črne
veter iz svobodnih gor zapiha
in med razvalinami tako-le vzdih:

Vsako noč prihajam med požgane hiše,
kjer nekdam na oknih
so rdeče pelargonije cvetele,
kjer pod oknom fant dekletu
kmečki nagelj je v lasé pripenjal.

Zdaj je žalostno in pusto tod ...

Fant, ki je dekleta z rožo
bil okitil,
je obležal v hostah lansko zimo ...
In dekletu ...?
V zaporih so umirala dekleta.

Kmalu vel bom po slovenski zemlji,
pel bom, vriskal od veselja,
in junaški partizan bo z nagljem
okrasil lase dekletu.
Vse drugače, lepše bo takrat
na svetu.

K m e t o v a p e s e m

Moje telo pretepeno pogledjte,
lica otekla,
usta nabrekla, moje dlani krvaveče,
moje oči plameneče!

Bil sem zemljak,
vsak svoj korak
svoji sem zemlji podaril ...

Pa so prišli ti prekleti hudiči,
koder so šli, so za njimi mrličiči,
meni so mater in sina ubili,
ženo so ... kaj naj bi z ženo storili?!

Nisem več vzdržal,
v meni je tlelo,
v pesti skelelo,
pa sem udaril!

Zdaj me bijo kakor črno živino
moje oči plameneče pogledjte, tovariši,
in mi povejte,
še vidite v njih domovino?

*

**P e s e m m a t e r e
t r e h p a r t i z a n o v**

Sini moji, moji fantje zlati,
ki borite se v gorah,
naj ne bo vas zame strah,
zdrava sem in delam spet pri vas.

A v zaporu mi bilo je,
kot bi konji me steptali,
z mano so tako ravnali,
sini moji, moji fantje zlati,
da bi skoraj vam umrla mati.

Sini moji, moji trije fantje zlati,
krila bi vam morala ob rojstvu dati,
krila in roké mogočne kot so hrasti,
ki nad vami zdaj šume ...
Pa sem dala vam le eno srce,
a tegà iz prs izrujete
in viharjem ga darujete!

Sini moji, sini moji zlati,
vas bom še gladila po laseh?
če ne vrne se noben od treh,
sini moji, moji trije fantje zlati,
žalostna bo, a ponosna vaša mati.

*

D e k l e v z a p o r u

Moj dragi fant
leži ubit nekje v dolenjskih hribih,
jaz sama za rešetkami strmim ubita,
rodila bom, postala mati otroku
nekega bandita.

Moj dragi fant,
ne veš, kaj vse počeli so z menoj,
kako lepo bilo bi iti za teboj,
v dolenjskih hribih pasti
kakor ti ...

Umrla bi ...
A jaz živim, živim
in naj rodim otroka njim,

ki naju so ubili,
otroka njim,
ki materam otroke so morili!?

Moj dragi fant,
tako mi je, ko da bi kdo
čez mé oral,
če zdaj bi me pogledal,
me ne bi več spoznal.
A tebe otrok bo poznal,
poznal ne bo bandita,
in vedel bo, zakaj si pal,
zakaj je tvoja kri prelita.

P e t i n d v a j s e t

Pet in dvajset nas je tu zaprtih,
pet in dvajset lic udrtih,
pet in dvajset src človeških,
petdeset oči ognjenih.

Kri iz ust nam, s čela in
 iz prstov lije,
kakor pse nas policija bije;
kdor pa ni ko pes jim vdan,
veš, za take so samice,
trd beton in brez odeje,
od gladu umiraš in od žeje,
po telesu lazijo stenice ...
Misli, trudne misli plazijo
 se v nas.

Proč vrzimo trudne misli -
ni je smrti brez življenja,
ni svobode brez trpljenja,
vse prešlo bo kakor kalna reka.
Proč jo vržeš, če pretesna
 je obleka.
človek, novi človek vstal
 bo iz človeka.

*

P e s e m t a l c e v

Le nikaŕ ne jočite za nami,
žene, matere, dekleta,
jutri pademo v gramozni jami
kakor dobra, zvesta četa.

Le nikaŕ ne jočite za nami,
lepše nam bo pasti, če z rokami
stisnjenimi v pest žalujete za nami ...

Le nikaŕ ne jočite za nami,
žene, matere, dekleta,
jutri pademo v gramozni jami
kakor dobra, zvesta četa.

*

N e k l o n i m o , t o v a r i š i

Govore, da bo še bolj hudo,
da bodo si klicali iz gore v goro:
"Človek, človek, si ostal?
Rad bi roko ti podal!"
Pa ne bo nikogar,
da bi se odzval ...

Pravijo, da bo tako ...
Mi ne verujemo v to!
Jaz bom še ostal,
ti boš še živel,
ker ne more misel
spremeniti se v pepel.

Prav zato, tovariš, boš ostal,
in z gora pošiljal boš pozdrav!
Klical boš ljudem,
mrtvim boš roko podal,
živim pa se boš odzval!

Z njimi boš tovarišev ubitih
njive preoral!

*

P o g l o b i m o b o j a
s t r u g e

Ne eno,
dvoje,
troje src bi morali imeti,
da ne biló bi nam težko živeti,
da mogli bi vso mržnjo razodeti,
ki čutimo jo v prsih vreti
zdaj,
ko ni bratu brat več brat,
ko sestra sestri je vlačuga
in je izdajstvo kakor kuga ...

Zato upri, sodrug, oči v sodruga,
preplitva je še boja struga,
naj izdajalska kri do vrha
jo zalije,
da se čolnarjem prej
pristan odkrije.

*

K j e s i, m a t i

Veš, mama, rad bi ti napisal pismo,
poslal bi rad vsaj kak pozdrav.
Že dolgo je, odkar več skupaj nismo,
da bi le to lahko ti rekel,
da sem zdrav.

A kam naj napišem? Ste doma ostali?
Jaz sem še srečen, ker sem jim ušel;
le kaj s teboj je,
so te kam pregnali,
te v Šleziji morda je grad izžel?

Kjer koli si, povsod sem jaz s teboj,
povsod je s tabo moj pozdrav,
in kjer sem jaz, si tudi ti z menoj,
zato ne misli, da sem sam ostal.

Morda nikoli več ne bova zrla si
v obraz,
vendar nikdar ne bom pozabil nate.
A želel bi, da ne utihne
prej mi glas,
dokler ne rečem: Mama, ta svet je
tudi zate!

*

M a t e r i p a d l e g a
p a r t i z a n a

Takrat, ko je prvič ročice razprl,
takrat si v radósti
plašno vztrepetala:
Samo da mi ne bi, da ne bi umrl!

Takrat, ko na prsih je tvojih še spal,
takrat si mu nežno v solzah šepetala:
Glej, kmalu iz tebe
cel fant bo postal.

Postal je tak fant,
da bi gore premikal,
nikdar se ni klicu svobode izmikal.
Tako si mu segla poslednjič v roko,
in v tebi je tlelo: Da! Vrnil se bo!

Zdaj veter raznaša besede njegove,
prisluhni natanko, da čuješ glasove:
Lepo je, veš, mama, lepo je živeti,
toda, za kar sem umrl,
bi hotel še enkrat umreti!

*

K A Z A L O :

Naša pesem	5
Pomladna	6
Jesenska	7
Ljubezenske	8
Po tisoč letih	15
Slovenska pesem	16
Pred velikim rojstvom	17
Sovjetskim herojem	18
Zaplenjeno pismo s fronte	19
Partizanovo slovo	20
V slovenskih vaseh	21
Kmetova pesem	22
Pesem matere treh partizanov ...	23
Dekle v zaporu	24
Pet in dvajset	25
Pesem talcev	26
Ne klonimo, tovariši	27
Poglobimo boja struge	28
Kje si, mati	29
Materi padlega partizana	30

Pesnik **Kajuh**, s pravim imenom **Karlo Destovnik**, je februarja meseca letos padel blizu svojega rodnega kraja, v šoštanjski okolici. Izdajamo malo zbirko njegovih pesmi, ki naj nam kaže njegovo tvornost, dokler nam ne bo mogoče zbrati in izdati vseh njegovih pesmi.

Fundacijska zbirka Znane besede
Urednik Ivo Stropnik

**Spominski poklon slovenskemu partizanskemu pesniku
ob 70. obletnici smrti**

Karel Destovnik - Kajuh

P E S M I

(iz prvih izdaj zbirke
v različicah 1943/1944/1945)

Vinjeta na naslovnici
B. Simčič – F. Mihelič – I. Šubic

Oblikovanje
(po predlogah prvih izdaj zbirke)
Peter Stanislav Hafner

Izdala
Ustanova Velenjska knjižna fundacija,
zanjo Ivo Stropnik

Natisnjeno februarja 2014
v 12.055 izvodih
(ob 55-letnici mesta Velenje)

Izdajo je omogočila **Mestna občina Velenje,**
zanjo župan Bojan Kontič

Na priloženi spominski razglednici
portret Kajuha, risba B. Jakca

Destovnik, Karel

Vzdevek/partizansko ime: Kajuh

Psevdonimi: Drago Jeran, Peter Kalin, Matevž Pečnik, Jernej Puntar, Blaž Burjevstnik, Kajuhov Tonč

Pesnik, prevajalec in narodni heroj

Rojen: 19. 12. 1922, Šoštanj

Umrli: 22. 2. 1944, Šentvid nad Zavodnjem

Življenjepis

Prvi otrok Marije Vasle in Jožeta Destovnika. Vzdevek Kajuh je dobil po imenu rojstne hiše svojega deda v Skornem pri Šoštanju. Po OŠ v Šoštanju (1928–1933) obiskoval gimnazijo v Celju, kjer so ga 1940 izključili zaradi komunističnih idej; šolanje nadaljeval v Mariboru. Od 1934 bil aktiven član komunistične mladinske organizacije (SKOJ), poverjenik Slovenske mladine (za Šoštanj in delno za celjsko gimnazijo). Bil aktiven v protifašističnih akcijah šoštanjskega Sokola. V začetku 1941 so ga internirali v taborišče Ivanjica v Srbijo. Ob napadu na Jugoslavijo je odšel s prostovoljci v Zasavsko hribovje; bil zaprt v Šmartnem pri Slovenj Gradcu, kjer je napisal Nenapisano pesem iz ječe, prvo sl. um. pesem, ki jo je navdihnilo trpljenje v zaporu. Septembra 1941 je ilegalno bival v Ljubljani in se vključil v NOB. Avgusta 1943 je odšel v partizane in bil vodja kulturniške skupine v XIV. udarni diviziji. Konec 1943 je v Starih Ogencah nad Juriščami divizijska tehnika razmnožila zbirko njegovih *Pesmi* (v 38 izvodih, opremil Janez Weiss - Belač). Januarja 1944 je odšel z divizijo čez Hrvaško na Štajersko in bil 22. feb. ustreljen na Žlebnikovi domačiji v Šentvidu nad Zavodnjem pri nenadnem napadu nemške izvidniške patrolje; istega leta je izšla posthumna izdaja njegovih pesmi.

Delo

Pesmi je začel pisati v nižji gimnaziji in objavljati 1938 v Slovenski mladini, pozneje v Srednješolcu, Mladem Prekmurcu in Sodobnosti; hkrati je sodeloval v naprednem kulturnem in političnem življenju v Šoštanju. L. 1940 napisal cikel Žalostnih in se pričel zanimati za pesništvo Majakovskega, ki ga je formalno močno motiviralo. Pesem Stara žalostna pomeni Kajuhov največji predvojni literarni uspeh. V mariborskem obdobju je pričel pisati eseje (o nalogah sodobne poezije); kot prevajalec je sodeloval pri Knjigi za vsakogar (o sodobni ruski

književnosti) ter prevedel dve črtici Maksima Gorkega. L. 1942 pripravil pesniško zbirko *Markacije* in z B. Štihom pisal dramo *Mati*. Pesmi z NOB-tematiko objavljaj v Mladi Sloveniji, Slovenskem poročevalcu, Naši ženi, Setvi idr. Osrednji pesniški navdih so mu bila načela OF in ideja novega sveta. Pesniški vrh je dosegel v polemični Slovenski pesmi, ciklusu Ljubezenske in nekaterih značilnih ženskih pesmih (Kje si, mati, Materi padlega partizana, Materi treh partizanov, Dekle v zaporu). Prva tiskana izdaja njegovih pesmi je izšla v Klopčičevem uredništvu leta 1945 v Ljubljani. Po vojni izšlo preko trideset različnih izdaj njegovih pesmi in veliko prevodov v druge jezike. Številne njegove pesmi so uglasbene.

Nagrade in priznanja

- 1953 proglašen za narodnega heroja;
- 1966 objavljeno njegovo Zbrano delo (zbral in ur. E. Cesar; kasneje več dopolnjenih izdaj);
- 1968 odpri v Šoštanju Kajuhov muzej (kasnejši muzejski postavitvi 1994 in 2010);
- 1969 so mu postavili spomenik pri njegovi rojstni hiši;
- po njem se imenujeta OŠ v Šoštanju in Ljubljani, I. gimnazija v Celju ter sl. literarna nagrada.

Viri in literatura

- *Kajuhove pesmi* (ur. D. Moravec), 1949;
- F. Pristovšek: Zapiski o Kajuhu, NSd 1954;
- E. Cesar: Kajuh na začetku druge svet. vojne, Bo 1965;
- E. Cesar: *K. Destovnik - Kajuh*, 1968;
- E. Cesar: *K. D. - Kajuh, Zbrano delo*, 1978;
- E. Cesar: *K. D. - Kajuh*, 1993;
- E. Cesar: v ES 2, 1988, str. 239-240;
- Leksikoni CZ: Slovenska književnost, 1982;
- I. Stropnik: Izbrane slovstvene biografije, Šaleški razgledi 11, 1994;
- Cesar-Hafner-Stropnik-Vrbič: *Kajuh – pesnik vseh letnih časov* (ob 50. obletnici smrti), 1994.

CIP - Kataložni zapis o publikaciji
Narodna in univerzitetna knjižnica, Ljubljana
821.163.6-1
DESTOVNIK, Karel, 1922–1944

Pesmi : 1944–2014 : spominski poklon slovenskemu partizanskemu pesniku ob 70. obletnici smrti / Kajuh. – Velenje : Ustanova Velenjska knjižna fundacija, 2014. – (Zbirka Znane besede / Ustanova Velenjska knjižna fundacija)
ISBN 978-961-6427-11-1
271803648

9 789616 427111